

LÁNG ORSOLYA

Visszaépítés

A hold akkor is világít, ha elsötétített
ablakaink mögött alszunk.
Milyen egyedül érezheted magad
abban az idegen városban,
ahol hideg van, esik az eső,
unatkozol, mert nincs ott senki,
aki rád figyelne.
Hogylétem felől érdeklődsz.
Pedig most egy pár napig
tápáskodni kellene, mindenkinek
a maga térfelén, szükségünk volna
csendre, mert a szavak mindent
összekuszálnak, főként az arc nélküli,
hangsúly nélküli szavak,
beledobva a köztésbe, hogy
átvergődjenek a roppant, jeges úrön,
fel a műholdig és vissza,
mint a maratoni futó,
lógó nyelvvel közvetíteni,
mielőtt kilehelnék a lelküket.
Mióta elmentél, folyton visszatérsz.
Elkezdődött a romeltakarítás,
a hosszas vonszolódás utáni
leválásban szerzett horzsolások
oly sokáig hanyagolt kezelése.
Most szakítsam ki magamból
a távolból belémakasztott horgot?
Igennel felelek, jó lenne együtt
beülni valahová, kakaót inni,
összehasonlítani ízét az itthoniével.
Az ottani esőt az ittenivel.
Megnyitom a város térképét, nézegetem,
bezárom a többi ablakot. Semmi nem sürgős.
Közben szóba elegyedté a pincérnővel –
magyarázod a megnyúlt válaszdíót.
Kérdezte, honnan vagy, mi járatban,
és megfogadta, hogy majd megkeres.
A kakaó pedig sokkal finomabb, de lehet,
hogy csak hidegebb van, mint itt,
te pedig magányosabb vagy.
Ide nyávogsz, oda dorombolsz.
Én, macskabolond.
Még mindig meghatódom,
ha felbukkan egy-egy szőrszál
régén eltűnt cicánk után.

Oda-vissza

Amikor azt kérdik tőle, hogy tud ott élni,
 abban a kiábrándultságnak és gyanakvásnak
 megágyazó fojtott közhangulatban,
 arra gondol: máshol se tud.
 Pedig most is éppen máshol van,
 és most is éppen él, ráadásul jól.
 „Érezze jól magát, használja ki”,
 mondták búcsúzáskor, mint valakinek,
 aki ritka lehetőséghez jutott.
 És valóban. Ritkán utazik, mintha
 lehetséges útiterveit lefedné, hogy
 eleve idegenben él – onnan nézvést
 külföldre távozik akkor is, amikor hazamegy.
 Egy kisebbségi mindig kisebbségi marad,
 de az ismerős diszkomfortérzettel
 az otthona nem körülírható,
 kapcsolataira nem terjed át.
 A színes faházak tövében éri utól
 az eddig ismeretlen hiányérzet.
 A gyakorlati és szépérzékről
 tanúskodó házsorok között, a virágba borult
 vadgesztenyesoron uralkodik el rajta
 a nem ide tartozás felismerése,
 megérkezés valami jóba, ami nem az övé.
 A tenger felől érkező rothadt algaszag,
 a hajókürtök hangja, az ellenszélben
 lebegő sirályok felkavarják,
 ilyesmit érezhetnek az árva lányok, akik
 a módos alapítványi árvaházakból
 hálátlanul visszaszöknek a putriba,
 kiállnak strichelni az utcára, mint egykor
 csupán rossz hírből ismert anyjuk.
 Nem, nem a fásultság, az elgyötört
 arcok, a görcsös szemérmességgel
 takargatott testek, palástolt érzékenység
 hiányzik neki. Nem az előítéletekre épülő
 nevelés, a gátlásokból kovácsolt elvek,
 ítélkezéssel gyakorolt vallás, nacionalizmussá
 gyúrt hagyomány. Nem a
 feloldódástól való félelem.
 Itt az otthonost jól láthatja maga körül
 magától értetődő természetességgel,
 megtapasztalhatja, milyen, amikor
 okafogyottá válik a belső emigráció.
 Kiszolgáltatottnak érzi magát így,
 kifordítva, mintha lelepleződtek volna
 képzelgésesei, haza akar menni valahová,

ahol újra magába zárkozhat, titkos közösséget
teremtve a nehezen felkutatható hasonlókkal.
Kénytelen beismerni, hogy honvágya van.
Kognitív disszonanciába keveredett,
„visszatérek”, nyugtat mindenkit, aki marasztalja.
De magában már visszszámol.

Kedves Olvasóink!

A Kortárs folyóirat aktuális számát az **Írók Boltjában**, valamint az alábbi helyeken biztosan megtalálja:

Budapest: Árkád (Relay és Inmedio), Blaha Lujza tér (Relay), Boráros tér (Relay), MOM Park (Inmedio), Nyugati téri aluljáró (Relay), Széll Kálmán tér (Relay), **Debrecen:** Árkád Fórum (Inmedio), **Eger:** Széchenyi út (Inmedio), **Győr:** MÁV váróterem (Relay), **Miskolc:** Szinvapark (Inmedio), **Solymár:** Auchan (Inmedio), **Sopron:** Széchenyi tér (Inmedio), **Szeged:** Dugonics tér (Inmedio)
